

LBRIS

We know
books

J.R.R. Tolkien

SILMARILLION

Traducere din limba engleză
IRINA HOREA

Traducerea versurilor
ION HOREA

Postfață
VLAD MACRI

EDIȚIE REVIZUITĂ

autorul le-ar fi descoperit întâmplător. Ba chiar am citit, într-o asemenea pagină, că J.R.R. Tolkien s-ar fi întâlnit cu hobbiți în carne și oase, aceștia povestindu-i despre trecutul lor!

Dincolo de naïvitatea unor asemenea afirmații, frumoasă este nevoia cititorilor, care formează, probabil, cea mai mare confrerie de visători ai planetei, de a prelungi vraja universului tolkienian, de a nu închide niciodată Cartea.

Vlad Macri

Cuprins

CUVÂNT-ÎNAINTE	5
PREFAȚĂ LA A DOUA EDIȚIE	9
FRAGMENT DINTR-O SCRISOARE ADRESATĂ DE J.R.R. TOLKIEN LUI MILTON WALDMAN, ÎN 1951 ...	11
HARTA BELERIANDULUI	34
HARTA REGATELOR NOLDORILOR ȘI ALE SINDARILOR	36
AINULINDALĚ	37
VALAQUENTA	49
Despre valari	51
Despre maiari	57
Despre dușmani	59
QUENTA SILMARILLION (Istoria silmarililor)	61
I. Despre începutul zilelor	63
II. Despre Aulë și Yavanna	74
III. Despre venirea elfilor și captivitatea lui Melkor	80
IV. Despre Thingol și Melian	92
V. Despre Eldamar și prinții eldaliënilor	94
VI. Despre Fëanor și scoaterea lui Melkor din lanțuri	102

VII. Despre silmarili și tulburarea noldorilor	107
VIII. Despre întinericul ce se lasă în Valinor.	115
IX. Despre fuga noldorilor.	121
X. Despre sindari	139
XI. Despre Soare și Lună și despre tăinuirea Valinorului . . .	148
XII. Despre oameni.	155
XIII. Despre întoarcerea noldorilor	159
XIV. Despre Beleriand și ținuturile sale.	175
XV. Despre noldorii din Beleriand	184
XVI. Despre Maeglin	192
XVII. Despre venirea oamenilor în Apus.	204
XVIII. Despre distrugerea Beleriandului și răpunerea lui Fingolfin	217
XIX. Despre Beren și Lúthien	233
XX. Despre a cincea bătălie: Nirnaeth Arnoediad.	271
XXI. Despre Túrin Turambar	285
XXII. Despre distrugerea Doriathului	325
XXIII. Despre Tuor și căderea Gondolinului	339
XXIV. Despre călătoria lui Eärendil și Războiul Mâniei	349

AKALLABÊTH	363
----------------------	-----

DESPRE INELELE PUTERII ȘI DESPRE AL

TREILEA EV	397
----------------------	-----

ANEXE

GENEALOGII	426
I. Casa lui Finwë.	426
II. Descendenții lui Olwë și Elwë.	427
III. Casa lui Bëor.	428
IV–V. Casa lui Hador și poporul lui Haleth	429
VI. Împățirea seminției elfilor	430

OBSERVAȚII PRIVIND PRONUNȚIA.	431
INDICE DE NUME	433
ELEMENTE DE LIMBĂ QUENYANĂ ȘI SINDARINĂ ÎN NUME	483
POSTFAȚĂ.	499

*Harta
Beleriandului
și a ținuturilor
dinspre Miazănoapte*

The map illustrates the geographical layout of the Beleriand. At the top, the great river Sirion is shown, with its source in the north. The river flows south, with the Narog and Teiglin as its main tributaries. The land is divided into several regions: Hithlum to the west, Doriath in the center, and the kingdoms of the Noldor and Sindar to the east. Key locations marked include Rivendell (Mithlond), Eregion, and the Misty Mountains. The map is oriented with North at the top, and the sea is visible on the right side.

AINULINDALĚ

AINULINDALĚ

Muzica ainurilor

Și a fost Eru, Unul, numit Ilúvatar în Arda; și mai întâi i-a făcut pe ainuri, Cei Sfinți, vlăstare ale gândului său, și ei au fost cu el înainte să fi luat ființă orice altceva. Iar el le-a vorbit, înfățișându-le motive muzicale pe care să le cânte dinaintea lui, și ei au cântat, și el s-a bucurat. Dar vreme îndelungată fiecare a cântat de unul singur, puținii au fost cei care-au cântat împreună, în vreme ce toți ceilalți ascultau; și asta din pricină că fiecare înțelegea doar acea parte a minții lui Ilúvatar din care el însuși se trăgea, încât le era greu să-și înțeleagă frații. Dar cu cât ascultau mai mult, cu atât se adâncea și înțelegerea lor, închegându-se tot mai mult, în chip armonios.

Și iată că s-a întâmplat ca Ilúvatar să-i cheme la sine pe toți ainurii și să le înfățișeze un motiv cu adevărat măreț, dezvăluindu-le lucruri mai mari și mai minunate decât le mărturisise până atunci; și gloria începutului, și splendoarea sfârșitului i-a înmărmurit pe ainuri, făcându-i să se încline amuțiți în fața lui Ilúvatar.

Ilúvatar le-a spus atunci:

— Din tema aceasta pe care v-am înfățișat-o vreau să-mi faceți cu toții, în cânt armonios, o Muzică Măreață. Și cum am aprins în voi Flacăra Nepieritoare, veți putea face dovada puterilor voastre înfrumusețând această temă, dacă veți voi, fiecare cu ale sale gânduri și

meșteșuguri și după cum se pricepe. Ci eu voi sta și voi asculta și mă voi bucura că, prin voi, frumusețea cea mare a fost trezită și preschimbată în cântec.

Atunci vocile ainurilor, ca îngânate de harpe și lăute, de cimpoaie și trompete, și viole, și orgi, și asemenea unor coruri nesfârșite ce-și însoțeau cântarea cu vorbe, au început să potrivească tema lui Ilúvatar într-o muzică măreață; și a crescut un son de melodii ce se nășteau una dintr-alta, împletindu-se într-o armonie ce a pierit din auz, răspândindu-se în străfunduri și-n înalțuri, potopind locurile de sălășluire ale lui Ilúvatar, și muzica și ecoul ei s-au revărsat în Nimicnicie, care n-a mai fost nimicnicie. Altă muzică asemenea acesteia nici c-au mai făcut ainurii de atunci încolo, cu toate că se zvonește că alta încă și mai măreață va fi înfățișată dinaintea lui Ilúvatar de către corurile ainurilor și-ale Copiilor lui Ilúvatar după ce zilele vor fi ajuns la sfârșit. Abia atunci va fi cântată muzica lui Ilúvatar așa cum se cuvine și va prinde viață în clipa în care i se va da glas, căci abia atunci se vor dumiri cu toții pe deplin ce voise el de la fiecare în parte și fiecare va ști ce gândesc ceilalți, iar Ilúvatar va dăruia gândurilor lor focul tainic, căci pe placul lui va fi ce va auzi.

Ci acum Ilúvatar sta și asculta și o vreme lungă a fost mulțumit de muzica ce-o auzea, căci nu-i găsea nici un cusur. Dar, pe măsură ce tema se-mplinea, în sufletul lui Melkor s-a stârnit dorința de a adăugi cu de la sine putere scorniri ale închipuirii sale ce nu se potriveau temei lui Ilúvatar; și căuta prin aceasta să sporească puterea și gloria acelei părți ce-i fusese lui încredințată. Dintre toți ainurii, lui Melkor îi fuseseră hărăzite darurile cele mai de soi, cel al puterii și cel al cunoașterii, și tot el se împărtășea și din darurile primite de frații săi. Adesea pornise de unul singur în nimicnicie, în căutarea Flăcării Nepieritoare; căci se aprinsese în el arzătoarea dorință de a făuri el însuși lucruri și i se părea că Ilúvatar nu se gândea la Nimicnicie, iar golul acela îl pune pe Melkor pe jar. Zadarnică i-a fost însă căutarea, căci Focul este al lui Ilúvatar. Numai că, în singurătate, Melkor începuse să nutrească gânduri ce doar ale sale erau, negândite de frații săi.

Astfel de gânduri împletea el acum în muzica sa; și, dintr-odată, cântul său a sunat altfel decât al celorlalți, iar cei care cântau laolaltă cu el s-au simțit pierduți, gândul li s-a tulburat și muzica lor a prins să șovăie; unii însă au început să-și potrivească propriul cânt după cel al lui Melkor, dând deoparte gândul ce-l avuseseră înainte. Apoi răzvrătirea lui Melkor i-a cuprins și pe alții, și melodiile auzite până atunci s-au cufundat într-o mare de sunete furtunoase. Dar Ilúvatar stătea și asculta, până când i s-a părut că jilțul i-a fost prins într-o furtună dezlănțuită, ca și când ape întunecate se războiau între ele, ațâțate de o mânie fără sfârșit, ce nu se lăsa molcomită.

Ilúvatar s-a ridicat atunci de pe tron și ainurii au văzut că zâmbea; și-a înălțat el mâna stângă și o nouă temă s-a deslușit deodată în toiul furtunii, asemenea și totuși altfel decât motivul cel dintâi, și a prins putere și iată că avea o frumusețe neștiută până atunci. Dar răzvrătirea lui Melkor s-a întezit în vuiet, împotrivindu-se, și iarăși s-au simțit pierduți ainurii și și-au curmat cântarea, încât nu se mai auzea decât Melkor. Ilúvatar s-a ridicat din nou și ainurii au văzut că îi era încrunțat chipul; și-a înălțat el mâna dreaptă și – minune! – o altă temă a răsărit în tot acel haos, ce nu mai semăna cu cele dinainte. Căci la început a părut blândă și mângâietoare, un susur doar de sunete blajine în cânturi suave; dar cum acesta nu putea fi stăvilat, curând a devenit tot mai puternic și mai adânc, până când a părut ca și cum două cântări se înălțau acum deodată în fața jilțului lui Ilúvatar, dar prin nimic nu se asemănau. Una era adâncă și vastă, și minunată, doar că molcomă și împletită cu tristețea necuprinsă care, mai presus de orice, îi dădea frumusețea. A doua, încheagată cu greu, răsună stridentă și găunoasă, repetându-se la nesfârșit; îi lipsea armonia, mai curând suna a îmbinare asurzitoare ca de trâmbițe, zbierând mereu aceleași numărate tonuri. Și cu tot dinadinsul încerca să înăbușe prima cântare cu violența vocii sale, dar mai mult părea că primul cânt îi lua acordurile cu adevărat triumfătoare și le țesea în propriul tipar solemn.

În toiul acestei înclăștări, ce făcea ca sălile mari ale lui Ilúvatar să se cutremure și cutremurarea aceasta să se întindă până și în tăcerile

încă neurnite, Ilúvatar s-a ridicat a treia oară și chipul lui era cumplit la vedere. Și-a ridicat el ambele mâini și, cu un singur acord, mai adânc decât Abisul, mai înalt decât Bolta Cerească, străpun-gând precum lumina din ochiul lui Ilúvatar, Muzica a încetat.

A vorbit Ilúvatar atunci, spunând:

– Puternici sunt ainurii și mai puternic între ei este Melkor; dar să știe el și toți ainurii că eu sunt Ilúvatar, și cele ce le-ați cântat vi le voi înfățișa acum, pentru ca voi să vedeți ce ați făptuit. Iar tu, Melkor, vedea-vei că nicio temă nu poate fi cântată fără a-și avea în mine izvorul și nici că poate vreunul cânta altminteri de cum voiesc eu. Ci acela ce va cerca astfel a face dovedî-va că singură unealta mea cu care născocesc totul este mai minunată decât poate el cu gândul să gândească.

S-au înspăimântat atunci ainurii, căci încă nu pricepeau tâlcul vorbelor ce tocmai le auziseră; iar Melkor s-a rușinat și din rușinea asta s-a înfiripat în taină mânia. Ilúvatar însă li s-a înfățișat și mai măreț și astfel a plecat el de pe acele frumoase meleaguri pe care le făcuse pentru ainuri; iar ainurii l-au urmat.

Iar când au ajuns în Nimicnicie, Ilúvatar le-a spus:

– Iată-vă Muzica!

Și le-a înfățișat o vedenie, făcându-i, astfel, să vadă ceea ce până atunci doar auziseră; și au zărit o Lume nouă ce prindea contur în fața ochilor lor, o sferă în miezul Nimicniciei ce-o hrănea, dar fără ca ea însăși să fie Nimicnicie. Și cum priveau ei și se minunau de ce vedeau, Lumea aceasta a-nceput să-și desfire istoria și era ca și cum prindea viață sub ochii lor și creștea. Ilúvatar i-a lăsat o vreme să privească tăcuți, apoi le-a spus:

– Iată-vă Muzica! Asta-i cântarea voastră de menestreli; și în ceea ce vă înfățișez acum în fața ochilor voștri va găsi fiecare dintre voi tot ceea ce îi pare că singur a creat sau a adăugat. Iară tu, Melkor, vei afla gândurile tale, zămislite în taină de mintea ta, și vei vedea că ele nu-s decât o fărâmă din întreg, aducând prinos gloriei lui.

Și multe altele le-a spus Ilúvatar ainurilor atunci și pentru că le-au rămas întipărite în minte vorbele sale, precum și muzica ce fiecare o făcuse, ainurii știu multe din ceea ce a fost și este, și va fi să vină, și puține lucruri au rămas nevăzute ochilor lor. Câteva sunt totuși pe care ei nu le pot vedea, nici fiecare în parte, nici când se adună cu toții la sfat; căci nimănui nu a dezvăluit Ilúvatar toate cele câte le-a ticluit – singur el le știe – și, în fiecare ev, se ivesc lucruri ce sunt noi și prin nimic nu s-au lăsat vestite, căci nu vin din trecut. Așa se face că, în timp ce Lumea le era dezvăluită astfel, ainurii au văzut că în ea se aflau lucruri pe care ei nu le gândiseră. Și cu uimire au privit la venirea Copiilor lui Ilúvatar și la locul pregătit anume pentru viețuirea lor; și s-au dumirit că ei înșiși îl pregătiseră, prin muzica pe care o făcuseră, fără să știe că avea și altă menire decât simpla sa frumusețe. Căci pe Copiii lui Ilúvatar nimeni altul nu-i plăsmuise decât el însuși, fiind aduși de a treia temă muzicală, nicidecum de tema pe care le-o înfățișase el la început, încât niciun ainur nu a pus nimic de la sine în plăsmuirea lor. Și, avându-i acum dinaintea ochilor, ainurii i-au îndrăgit pe loc, ca pe niște făpturi altfel alcătuite decât ei, ciudate și libere, iar în ele vedeau o dată în plus oglindită mintea lui Ilúvatar și puteau să mai deprindă ceva din înțelepciunea lui, care le era chiar și lor, ainurilor, ascunsă.

Copiii lui Ilúvatar sunt elfii și oamenii, Întâi Născuții și Născuții După. Și dintre toate splendorile Lumii, dintre toate vastele sale bolți și spații, și dintre ale sale străluciri rotitoare, Ilúvatar le-a orânduit sălaş în Adâncurile Timpului și între miriadele de stele. Și ar putea părea acest sălaş un lucru de nimic celor care iau seamă doar în măreția ainurilor, nu și la clarviziunea lor; sau celor care au trebuintă de toată întinderea Ardei drept temelie pentru o coloană pe care s-o înalțe până când vârful conului său atinge bolta, mai ascuțit decât un ac; sau care țin socoteală doar de necuprinsa vastitate a Lumii, căreia ainurii încă îi dau formă, fără să se gândească defel la scumpătatea cu care alcătuiesc fiecărui lucru al ei. Dar când ainurii au văzut acel sălaş în vedenia ce le-a fost arătată și i-au zărit pe Copiii lui Ilúvatar înăuntru, mulți dintre cei mai măreți ainuri și-au

îndreptat toate gândurile asupra acelui loc, la care acum râvneau. Și în fruntea lor se afla Melkor, așa cum, la început, tot el fusese cel mai fără seamăn între ainuri care s-a alăturat cu cântul său Muzicii. Și le spunea tuturor că dorea să meargă acolo ca să se îngrijească de toate cele întru folosul Copiilor lui Ilúvatar – dar îi mințea, cum se mințise și pe sine la început, căci cine altul decât el însuși stăpânea clocotitoarele valuri de frig și fierbințeală ce se năpusteau asupra acelui tărâm? În adevăr, dorința lui era aceea de a-i supune voinței sale pe elfi și pe oameni deopotrivă, pizmuindu-i pentru darurile ce li le promisese Ilúvatar; și-și mai dorea să aibă el însuși supuși și slujitori, și să i se spună și lui stăpân, și să supună voințele altora.

Ceilalți ainuri stăteau și priveau la acel sălaș așezat în uriașele întinderi ale Lumii, pe care elfii îl numesc Arda, Pământul; și inimile li s-au umplut de lumină și ochii le-au scăpărat de bucurie la vederea atâtor culori; dar vuietul mării i-a tulburat. Și au văzut vânturile și văzduhul, și materiile din care era făcută Arda, fierul și piatra, și argintul, și aurul și multe altele; dintre toate, apa era cea pe care-o ridicau în slăvi cu osebite. Eldarii spun că în apă încă mai stăruie ecoul Muzicii ainurilor, mai mult decât în orice altă materie ce se găsește pe acest Pământ; și mulți dintre Copiii lui Ilúvatar ascultă cu același nesaț vocile Mării, fără să știe de ce o fac.

Spre această apă și-a îndreptat gândul acel ainu căruia elfii îi spun Ulmo și pe care, mai mult decât pe oricare alt ainu, l-a deprins Ilúvatar cu tainele muzicii. Văzduhul și vânturile l-au atras cu deosebite pe Manwë, cel mai mândru dintre ainuri. Spre materia din care-i făcut Pământul s-au îndreptat gândurile lui Aulë, căruia Ilúvatar i-a dăruit tot atâta dibăcie și cunoaștere cât și lui Melkor; numai că, pentru el, plăsmuirea și lucrul plăsmuit, iar nu stăpânirea asupra lucrului sau propria pricepere, sunt adevărata încântare și mândrie. Lui îi place să dăruiască, iar nu să adune, și nicio grijă nu-l apasă, ci mereu se-apucă de ceva nou.

Iar Ilúvatar i-a spus lui Ulmo astfel:

– Oare nu vezi tu cum în acest mic regat din Adâncurile Timpului Melkor s-a pornit cu război împotriva celor făurite de tine? Frig

neînchipt de mare și de amarnic a zămislit cu mintea lui, dar tot n-a izbutit să distrugă frumusețea izvoarelor tale și nici ale tale iazuri limpezi. Privește zăpada și vicleana lucrătură a înghețului! Melkor a născocit fierbințeala și focuri fără număr, dar tot n-a secătuit dorința ta și n-a zăgăzuit pe deplin muzica mării. Te uită la norii cei înalți și la splendoarea lor, la negurile veșnic schimbătoare; și pleacă-ți urechea la căderea ploii pe Pământ! Norii ceștia te duc mai aproape de Manwë, prietenul tău, pe care-l îndrăgești.

– Adevărat este, a răspuns Ulmo. Apa e mai frumoasă acum decât și-a imaginat-o vreodată inima mea, și nici cel mai tainic gând al meu n-a izvodit vreodată fulgul de nea, iar căderea ploii n-a fost nicicând cuprinsă în muzica mea. Pe Manwë îl voi căuta pentru ca împreună cu el să închipuim cânturi ce veșnic să te bucure!

Astfel și-au unit de la bun început puterile Manwë și Ulmo și în toate cele ce le-au făcut împreună au urmat cu credință gândul lui Ilúvatar.

Dar chiar în timp ce Ulmo vorbea, iar ainurii încă priveau cu uimire vedenia, ea le-a fost luată și ascunsă de ochii lor; și lor li s-a părut că, în acea clipă, zăresc ceva nou, anume Întunecimea, pe care până atunci n-o știuseră decât cu gândul. Numai că ei îndrăgiseră peste măsură frumusețea vedeniei și se lăsaseră furați de acea Lume care li se înfățișase și prinsese viață sub privirile lor, și mințea le era plină de ea; iar istoria a rămas ciuntită și cercurile timpului nerotunjite pe deplin atunci când vedenia le-a fost luată. Unii dintre ei au spus chiar că vedenia a pierit atunci când s-a desăvârșit Stăpânirea oamenilor și a început să apună cea a Întâilor Născuți; din care pricină, deși Muzica învăluie totul, valarii n-au văzut cu ochii lor Evurile ce-au urmat și nici sfârșitul Lumii.

Ainurii au fost cuprinși de frământare, dar Ilúvatar i-a chemat la sine și le-a spus:

– Cunoscută îmi este mie dorința minților voastre, anume ca tot ce ați văzut voi în adevăr să se-implinească, să nu rămână doar în gândurile voastre, ci să fie cum sunteți și voi, și totuși altfel. Așa că

spun: *Eă!* Să fie toate acestea! Și voi trimite în Nimicnicie Flacăra Nepieritoare și ea se va găsi în miezul Lumii, și Lumea Va Fi; și dintre voi cine voiește poate coborî în ea.

Și dintr-odată ainurii au văzut în depărtare o lumină, ca un nor cu o inimă vie într-însul, ca o flăcără; și au știut că aceasta nu mai era doar o vedenie, ci Ilúvatar făurise un lucru nou: Eă, Lumea care Este.

Așa s-a întâmplat că dintre ainuri unii au rămas cu Ilúvatar dincolo de hotarele Lumii; dar alții – și printre ei mulți dintre cei măreți și mândri – și-au luat rămas-bun de la Ilúvatar și au pogorât în Lume. Dar, pentru aceasta, Ilúvatar le-a cerut ceva în schimb – sau poate că nu el le-a cerut, ci acel ceva izvora din însăși iubirea lor –, anume ca, din acea clipă, puterea lor să rămână între hotarele Lumii, înlăuntrul lor pentru totdeauna, până la deplina ei alcătuire, astfel ca ei să fie viața ei, iar ea a lor. Și de aceea se numesc ei valari, Puterile Lumii.

Dar intrând în Eă, valarii au rămas uimiți și s-au pierdut cu firea, căci părea că nimic nu fusese încă făurit din ceea ce văzuseră ei în acea vedenie, totul stătea să înceapă, dar încă n-avea formă, iar peste tot domnea întunericul. Căci Muzica Măreață nu fusese altceva decât alcătuirea și înflorirea gândului în spațiile veșnice, iar Vedenia, doar o prevestire; valarii se aflau acum la începutul Timpului și înțelegeau că Lumea fusese doar prevestită, prorocită prin cântul lor, iar ei trebuiau acum s-o împlinească. Astfel au început marile lor munci în pustietăți necuprinse și necercetate, în evuri fără de număr și uitate, până când, în Adâncurile Timpului și în vastele spații ale Lumii, s-a ajuns la ceasul și în locul în care urma să se dureze sălașul pentru Copiii lui Ilúvatar. Și cei care au trudit cel mai mult pentru a-l dura au fost Manwë și Aulë, și Ulmo; dar și Melkor s-a aflat acolo de la bun început, vârandu-se în treburile celorlalți și încercând să întoarcă totul întru împlinirea propriilor gânduri și dorințe; și a aprins focuri mari. Căci Melkor își dorea acest Pământ încă tânăr, în care flacăra ardea vâlvătaie, astfel că le-a spus valarilor:

– Acesta va fi regatul meu și-i voi da numele meu!

Dar Manwë era fratele lui Melkor în mintea lui Ilúvatar și era înălțul instrument în cea de-a doua temă născocită de Ilúvatar pentru a pune stavilă răzvrătirii lui Melkor. Astfel că Manwë a chemat la sine multe spirite, și din cele mari, și din cele mai mici, și ele au coborât pe câmpiile Ardei și l-au ajutat pe Manwë ca nu cumva Melkor să împiedice pentru totdeauna împlinirea trudei lor, iar Pământul să se vestejească înainte chiar de a fi înflorit. Iar Manwë i-a spus lui Melkor:

– Regatul acesta nu-l vei lua tu pentru tine pe nedrept, căci mulți alții trudesec aici umăr la umăr cu tine.

Și s-a iscat vrajbă între Melkor și ceilalți valari; drept care Melkor a găsit de cuviință să se retragă o vreme și să pornească spre alte meleaguri, unde putea să facă așa cum dorea el; dar din sufletul său n-a alungat dorința de a stăpâni Regatul Ardei.

Apoi, valarii și-au ales pentru ei înșiși o formă și o culoare; și pentru că tot ce-i atrăsese în Lume era dragostea lor pentru Copiii lui Ilúvatar, în care-și puneau nădejdea, au luat formă după ceea ce văzuseră în vedenia lui Ilúvatar, dar nu și măreția și splendoarea întrezărite acolo. Iar forma asta și-o alcătuiau mai mult după cum știau ei că trebuie să arate Lumea ce putea fi văzută, și nu după cum arăta ea cu adevărat. Pentru valari, forma e aidoma veșmintelor pe care le purtăm noi și pe care le putem lepăda fără ca ființa să ni se împuțineze. Valarii pot umbla neînveșmântați, dacă așa voiesc, și nici măcar eldarii nu-i pot zări cu limpezime, chiar de se află în preajma lor. Dar când doresc să pună pe ei veșminte, atunci își iau forme de bărbați, unii, și de femei, alții, după cum le-au fost naturile de la bun început, astfel că forma pe care o ia fiecare nu este aleasă după bunul său plac, ci îi intrupează natura, așa cum și noi ne înveșmântăm diferit, după cum suntem bărbați sau femei, căci nu veșmintele ne fac ceea ce suntem. Cât despre Mai-Mari, formele pe care le îmbracă nu seamănă întotdeauna cu veșmintele purtate de regii și reginele din rândul Copiilor lui Ilúvatar, ci uneori se învelesc cu propriile gânduri și atunci îi deslușim ca pe ceva teribil de măreț și grozav de înfricoșător.

Mulți li s-au alăturat valarilor, unii mai umili, alții egali lor în măreție, și împreună au trudit ca să facă rânduială pe Pământ și să-i stăvilească tălăzuirile. Și a văzut Melkor ce se făcuse acolo și cum valarii umblau pe Pământ ca puteri ce puteau fi văzute, purtând veșmintele Lumii, și erau minunați și mândri la vedere, și fericiți, iar Pământul se preschimba într-o grădină a desfătărilor lor. Căci tălăzuirile lui erau acum îmblânzite. Și l-a cuprins pizma pe Melkor, mai abitir decât înainte; așa că și-a luat și el o formă ce putea fi văzută, doar că, din pricina sufletului său înnegurat și a răutății ce-i ardea lăuntrurile, forma aceea era întunecată și înspăimântătoare. Și astfel a pogorât el în Arda, cu o putere și o măreție mai mari decât ale oricărui valar, precum un munte ce iese din mare, iar vârful-i se-nalță deasupra norilor, acoperit de ghețuri și purtând o coroană de foc și fum. Lumina din ochii lui Melkor era asemenea unei flăcări ce dogorește cu fierbințeala ei și sfredelește totul, cu frig de moarte.

Astfel a început prima bătălie între valari și Melkor pentru stăpânirea Ardei; dar despre aceste frământări elfii știu prea puține. Căci cele povestite aici au fost depănate de valarii înșiși, cu care eldaliënii au stat la sfat în Valinor; povește le-au dat valarii, dar despre războaiele dinaintea venirii elfilor abia dacă au adus vorba. Cu toate acestea, printre eldari se vorbește că valarii s-au încumetat, în ciuda lui Melkor, să cârmuiască Pământul și să-l pregătească pentru venirea Întăilor Născuți; au întemeiat țări, pe care Melkor le-a distrus; au săpat văi, iar Melkor le-a astupat la loc; au dăltuit munți, însă Melkor i-a făcut fărâme; au făcut mări, dar Melkor le-a spulberat; și nimic nu putea dăinui în pace sau crește temeinic pentru că, de cum se apucau valarii să dureze ceva, venea Melkor și dărâma sau sfărâma. Dar truda lor n-a fost chiar în zadar; și, cu toate că vrerea nu li s-a împlinit până la capăt nicăieri și în nimic din ce făcuseră ei, și toate cele aveau forme și culori altminteri decât le închipuiseră valarii la început, încetul cu încetul, Pământul s-a tocmit și s-a gătit, și astfel s-a întemeiat, în cele din urmă, locul de sălășluire pentru Copiii lui Ilúvatar, în Adâncurile Timpului, printre miriadele de stele.

VALAQUENTA

Istoria valarilor și a maiarilor după legende eldarilor

La început, Eru, Unul, care în limba elfilor se numește Ilúvatar, i-a făcut pe ainuri din gândul său; iar ei, stându-i dinainte, au dat glas unei muzici mărețe. În această Muzică s-au aflat începuturile Lumii; căci Ilúvatar a făcut ca această muzică să poată fi zărită, iar ei au văzut-o ca pe o lumină în întuneric. Și mulți dintre ei au fost vrăjiți de frumusețea ei și de istoria ei, pe care o vedeau cum se naște și prinde contur ca într-o vedenie. Astfel că Ilúvatar a dat Ființă vedeniei și a trimis Focul Tainic să ardă în inima Lumii; și Lumea a primit numele de Eä.

Apoi, aceia dintre ainuri care tânjeau după ea s-au ridicat și au pătruns în Lume la începutul Timpului, iar menirea lor era aceea de a o tocmi și, prin muncile lor, de a împlini vedenia pe care o zăriseră. Îndelung au trudit pe Eä, cu târâmurile ei atât de întinse încât întrec închipuirea elfilor și a oamenilor, până când, la ceasul sorocit, a fost făcută Arda, Regatul Pământului. Atunci au îmbrăcat ei veșmântul Pământului și au coborât pe el și s-au statornicit acolo.

DESPRE VALARI

Pe Mai-Marii acestor spirite elfii îi numesc valari, Puterile Ardei, iar oamenii îi numesc adesea zei. Peste valari șapte sunt Domnii; și tot șapte sunt și valierele, Reginele valarilor. Astfel le era numele în